

— Ti da si uzrok! Ti se varaš, moje milo srce! Kažem ti: ljuto se varaš. Ti misliš, što te je aga spomenuo u svojoj poruci, da si ti uzrokom mejdanu. Nipošto, dušo! Ja ću da ti to odmah razjasnim.

— Kako? Da čujem!

— Ako junak, koji na mejdan izaziva, dvoji, da li će mu se protivnik odazvati, tada naumice uplete u izazov ime osobe protivniku najmilije, znajući da će ga time u živac ubosti, pa će mu se sigurno odazvati. Eto, po tom vidiš, da ti nikako ne možeš da budeš uzrokom mejdanu. Ti si spomenuta onako usput, a Petar bi se i bez toga sutra ogledao s Mehmet-agom.

— Dobro bi bilo, kad bi tako bilo, moj mili Ivo! Ali, ja se bojim, da tako nije!

— Nego, kako? Reci, dušo!

— Ja vjerujem, da je sve to po Božjem dopuštenju.

— Sve biva, dušo, po volji dragoga Boga.

— Znaš li ti, zašto je Bog dozvolio sutrašnji mejdan?

— Zašto? Da čujem.

— Da mene kazni.

— Da kazni tebe?!

— Da, da, da mene kazni! Oh, moj Ivo, ti ne pojmiš koliko sam ti nesretna!

— Tvoja te mašta ljuto vara, Jelko! Tvoja je mašta bolesna. Stvar je onako, kako sam ti ja naveo, i nikako drugačije!

— Varaš se, Ivo; kruto se varaš! Tvoj je brat, dapače, sav sretan, što će sutra, uz Božju pomoć, kazniti agu, što je u izazov onako nedostojno upleo tvoje ime. On je dapače sretan, kažem ti, sretan i veseo, što mu knez nije zabranio mejdan.

Kad je Ivo spomenuo kneza, djevojka je raskolačila oči, i kao da je sva protrnula. Spustila se s kreveta i nijemo se zagledala u vjerenika, kao da želi pročitati u njegovim očima, ne krije li se možda u njegovim riječima koji drugi smisao. Nekoliko je časaka ostala u tom položaju, ne znajući, od uzbuđenosti, što da misli. Izgledala je koji čas, kao da će joj um potamnjeti, jer će Ivo, ako je već ne zna, eto sad doznati njenu tajnu. Ivo ju je stoga začuđeno promatrao, kad ona odjednom počme kao nesvijesno:

— Ivo, što si ono čas prije rekao? Petar da je sretan! Zašto bi bio on sretan?